

føtninger en Fordring bortfalder som forældet, er studt til Side for en Bestemmelse om, at „Søgsmaal“ skal anlægges inden en vis Frist, en Bestemmelse, der let kunde give Anledning til Misforstaaelse.

Udvalget foreslaar som Ændring Nr. 1 en Redaktion, som formentlig bedre vejleder til Forstaaelsen af det Retsinstitut, som Lovforslaget omhandler. For saa vidt der i dette Ændringsforslag er brugt Ordet „paatales“ med en Henvisning til Lovforslagets senere Bestemmelser, sigtes der selvfølgelig til saadan Paataale, som omhandles i §§ 11—13, hvortil knytter sig §§ 14 og 15 samt den ny Paragraf, som Udvalget foreslaar som Ændringsforslag Nr. 27. En Paataale, der endelig afværger Forældelse, er kun en saadan, som fører til et Resultat (et offentligt Forlig, en Dom eller et tilsvarende Retsdekret). Om Forældelse afværges ved Paataale, beror paa, om Paataalen er begyndt betimeligt, d. e. inden Fristens Udløb; og om hvad der udtræves til betimelig Paataale gives nøjagtige Regler i §§ 11 ff. med de sig dertil knyttende Ændringsforslag. Ved Ændringsforslagets Udtryk „den ved Bestemmelserne i denne Lov hjemlede Frist“ skal det angives, at det af Lovforslagets detaillerede Bestemmelser om Fristens Beregning, Afstyldelse o. s. v. maa udledes, naar Fristen i det enkelte Tilfælde kan siges at være udløben. En Erkendelse af Fordringen fra Skyldnerens Side medfører saaledes ifølge Forslagets § 6 en Afstyldelse af Begyndelsesmomentet for Fristen, som ifølge § 5 i Reglen er Fordringens Forsaldsdag. Bestemmelserne i §§ 7—10 bevirke ligeledes, at Fristen under de i disse Paragraffer omhandlede Forudsætninger udløber senere, end den under almindelige Forhold vilde udløbe. Noget lignende vil blive Følgen af forskellige Bestemmelser i §§ 11—16.

Ændringsforslaget Nr. 2, som er stillet af et Flertal (Brun, P. G. C. Jensen, Rottbøll, Rump, Sehested og Tønderlund), har i formel Henseende det Fortrin fremfor Lovforslagets § 1, 2det Stykke, at der i Stedet for dettes meget indviklede Regler med Undtagelser og Undtagelses Undtagelser, gives

en ganske kort og letfattelig Regel: Kun Handpanteret og Tilbageholdelsestret, d. v. s. tinglige Sikkerhedsrettigheder, hvor Fordringshaveren har Tingen i sin Besiddelse, vedblive at bestaa, efter at det personlige Krav er bortfaldet ved Forældelse.

Mindretallet (Oct. Hansen, Jensen-Lysholt og Jensen-Skrillinge) foretrækker Lovforslagets Regel, men foreslaar under Nr. 3 en anden Redaktion.

Den af Flertallet opstillede Regel er navnlig derved forskellig fra Lovforslagets, at ogsaa Underpant i fast Ejendom bortfalder, naar den personlige Fordring forældes. Dette er nugældende Ret, støttet paa Højesteretsdom af 21de Oktober 1851. Flertallet har ikke fundet tilstrækkelig Grund til at gøre Forandring heri. Naar der for tinglæst Pantobligation i fast Ejendom fastholdes en Forældelsesfrist af 20 Aar (se Ændringsforslag Nr. 4), mener Flertallet, at det ikke medfører nogen Svækkelse af Realkrediten, at Panteretten bortfalder samtidig med den personlige Fordring. Praktisk set synes det ogsaa unaturligt at opretholde Panteretten, naar den personlige Fordring er forældet. En teoretisk Indvending støttet paa, at kun Fordringsrettigheder, ikke tinglige Rettigheder, bortfalde som Følge af Forældelse, er formentlig betydningsløs, al den Stund alle ere enige om, at ikke alene Underpant i Løsøre, men ogsaa i adskillige Tilfælde Underpant i fast Ejendom, saasom Pant for Renter, Pant ifølge Skadesløsbrev, bør bortfalde ved Fordringens Forældelse. Grunden til, at en tinglig Sikkerhedsret bortfalder sammen med Fordringen, maa søges i dens accessoriske Karakter. Ved Handpanterettigheder opvejes dette af Hensynet til, at den faktiske Hændelse af Tingen giver Fordringshaverens Sikkerhedsret en Selvstændighed, som ikke i samme Grad kan opnaas ved det bedst mulig indrettede Tinglæsnings- eller Registreringssystem for Underpanterettigheder. Naar en Pantnaver ved Fogeddekret faar den faste Ejendom overgivet til „Brugelighed“, opnaar han ganske vist at komme i Besiddelse af Pantet; men det forekommer hele Udvalget naturligt